

Slovenska Narodna Podporna Jednota. Ustanovljena 9. aprila 1904. GLAVNI STAN: CHICAGO, ILL. GLAVNI ODBOR: Predsednik: Martin Potokar, 1625 S Centre Ave., Chicago...

IVANHOE. Koman. Spisal Walter Scott Poslovenil J. Z.

"Črni vitez", je odgovorila Rebeka s slabim glasom, da je sekundo kasneje zaklicala z veseljem: "Ne — ne! Hvaljeno bodi ime našega starega Boga. — Zopet stoji in se bojuje, kot bi njegova roka vsebovala moč dvajsetih moč. — Ali njegov meč se je zlomil. — Iztrgal je bojno sekuro nekemu podložniku in prodira naprej, deleč udarce za udarcom Front de Boeufu — velikani se spuščajo kot hrast pod udarci drvarjeve sekire. — Pada! Pada!"

govorila Rebeka, "ki se je izkazal pogumnega v obrambi svoje domovine, ki pa nikdar ni začeljal vojne, ko je bil še narod, če ni bilo treba braniti se na povelje svojega Boga proti zatiranju in tlačanstvu. Nohen glas iz trombe ne bo izbudil Juda, njegovi zaničevani otroci so pa danes žrtve sovražnega podjarmljenja. "Vitez, govoril si resnico. Dokler oče Jakob ne bo dal svojemu izvoljenemu ljudstvu drugega Gideona ali pa Makabeja, do tedaj se ne spodobi židovskemu dekletu govoriti o boju in vojni. Žalost o ponižanem ljudstvu je odsevala iz govora plemenito čutečega dekleta, še bolj jo je pa užalostila misel, da ji je Ivanhoe odredil pravico govoriti o časti, poštenih in velikodušnih idejah. Kako malo pozna to sreca, ako misli, da so v njem nizke misli in bojazen, ker grajam fantastično viteštvo Nazareneev. Dala bi kapljo za kapljo svoje srčne krvi, ako bi Bog hotel rešiti Juda iz sužnosti! Ah, da bi hotel Bog, dala bi svojo srčno kri, da rešim svojega očeta in njegovega dobrotnika iz jetništva! Tedaj bi lahko videl ponosi kristijan, da hči izvoljenega ljudstva zna umreti ravnokot pogumno, kot domišljavo nazarensko deklet, ki se hvali z imenom neznatnega človeka z ledenega severja!"

"Kaj?" je zaklicel templar. "Jetnike naj izpustimo? O čili naj bi se kot bojevnik, ki so napadli par neoboroženih potnikov, niso pa mogli braniti gradu pred četo vagabundov, izobčecev, kateri so zapovedovali praš. pastir, norec in izvrek človeštva! Sramujte se takega nasvetu, de Bracy! — Bolje je, da krijejo podrti tega gradu mene in moje sramoto, kakor da dovolim v tako sramoto in onečaščenje!" "Tedad pojdit na utrbe!" je rekel de Bracy mirno. "Do danes še ni človeka — naj že bo Turčin ali templar — ki bi manj cenil svoje življenje kot jaz. Prepričan se boš, da de Bracy glede poguma ne zaostaja za nikomur." Hitela sta na utrbe. Po njije nuneži bodo napadale zvršili navedeni naskok iz zunanje utrbe na grajski prizidek in pazil, da izvahajo šibko mesto, preko katerega jim bo mogoče vdreti v grad. Da se zavarujejo proti takemu iznenadenju jim ni preostalo drugega, kot razpostaviti straže kroginkrog, da v sili alarmirajo in pokličejo druge na pomoč. De Bracy je prevzel poveljstvo pri zadnjih vratih, templar je pa z dvajsetimi brambovcji tvoril rezervo, da pohiti na pomoč, kjer ga bodo potrebovali. Gospodar obleganega grada je pa ležal na ležišču v duševnih in telesnih mukah. V njegovem sreni kraljevala tolažna pobožnjakov tedanje dobe, ki so upali, da z zadovoljnimi darovi cerkvi pridobijo odpustke za svoje grehe in potolažijo svojo vest, ko jim bo treba stopiti pred najvišji sodni stol. Seveda je na ta način kupljenje olajševalno sredstvo bilo ravno toliko podobno pravemu duševnemu miru, ki je izhajal iz prave pokore in kesa, kot z opijem proizročena omotica naravnemu spanju. Med vsemi grehi je bil Front de Boeuf najbolj podvržen skopuštvu. Raje je videl, da so bili duhovniki in cerkev proti njemu, kakor da bi si odkupil odvezo z zakladi. Motil se je tudi templar, ko je menil, da Front de Boeuf nima vzrokov za svoje neverstvo. Odgovoril bi bil, da cerkev prodaja svoje darove po tako visoki ceni, da raje taji zdravilno moč zdravila, da mu ni treba plačati zdravnika. Zdaj je napočil trenotek, ko je zemlja s svojimi zakladi uhajala njegovim očem in se je pričelo trestiti njegovo srce, ki je bilo navadno trdo kot mlinjski kamen, ko je pričel misliti na drugi svet in na usodo, ki ga tam pričakuje. Življenska mizrica je pa še povisevala nestrpnost in bol njegove duše. Na mrtvaški postelji je bilo videti, kako se bori novozbudjeni strah z zakrkneno trmoglavostjo njegovega značaja. — Bilo je strahno duševno stanje, kakršnega je najti le tam, kjer je zgnilo upanje — kjer kes ne najde pokore — pač pa strašno čustvo smrtne bolesti in občutek, da te bolesti ne bo konec in se sploh ne bo obrnilo na boljše! "Kje se sedaj ti pasji, ponižni duhovniki?" se je jezil Front de Boeuf, "ki polagajo toliko važnosti svojim verskim skrivnostim? Mogoče polnijo svoje debele trebuh s pivom ali pa praznujejo slavnostno pijanjevanje! — Mogoče igrajo svojo komedijo ob postelji kakega umirajočega hlapca? — Mene, sina človeka, ki je ustanovil in njim zgradil samostan — mene, za katerega bi moral moliti — mene pa pustijo ti nehalneži psi umirati kot psa brez gospodarja! Brez spovedi, brez odveze! — Poklič! templarja! — Tudi on je duhovnik in lahko nekaj zame stori. — Ali, ne! — Ravnotako bi se lahko izpovedal vragu kot Bois-Guilbertu, ki se ne briga za nebesa in pekel. Čul sem, da ljudje molijo s svojimi nstnicami, s svojim sreem. — Ali jaz se ne upam!" "Ali še živi Front de Boeuf, da izreče, da je na svetu še nekaj, kar se ne upa?" se je začel poleg njega visok, hripav glas. Slaba vest in razdraženi živi Front de Boeuf sta čula v glasu demona, ki so po vračarstvu tedanje dobe prihajali k postelji u-

"Kaj?" je zaklicel templar. "Jetnike naj izpustimo? O čili naj bi se kot bojevnik, ki so napadli par neoboroženih potnikov, niso pa mogli braniti gradu pred četo vagabundov, izobčecev, kateri so zapovedovali praš. pastir, norec in izvrek človeštva! Sramujte se takega nasvetu, de Bracy! — Bolje je, da krijejo podrti tega gradu mene in moje sramoto, kakor da dovolim v tako sramoto in onečaščenje!" "Tedad pojdit na utrbe!" je rekel de Bracy mirno. "Do danes še ni človeka — naj že bo Turčin ali templar — ki bi manj cenil svoje življenje kot jaz. Prepričan se boš, da de Bracy glede poguma ne zaostaja za nikomur." Hitela sta na utrbe. Po njije nuneži bodo napadale zvršili navedeni naskok iz zunanje utrbe na grajski prizidek in pazil, da izvahajo šibko mesto, preko katerega jim bo mogoče vdreti v grad. Da se zavarujejo proti takemu iznenadenju jim ni preostalo drugega, kot razpostaviti straže kroginkrog, da v sili alarmirajo in pokličejo druge na pomoč. De Bracy je prevzel poveljstvo pri zadnjih vratih, templar je pa z dvajsetimi brambovcji tvoril rezervo, da pohiti na pomoč, kjer ga bodo potrebovali. Gospodar obleganega grada je pa ležal na ležišču v duševnih in telesnih mukah. V njegovem sreni kraljevala tolažna pobožnjakov tedanje dobe, ki so upali, da z zadovoljnimi darovi cerkvi pridobijo odpustke za svoje grehe in potolažijo svojo vest, ko jim bo treba stopiti pred najvišji sodni stol. Seveda je na ta način kupljenje olajševalno sredstvo bilo ravno toliko podobno pravemu duševnemu miru, ki je izhajal iz prave pokore in kesa, kot z opijem proizročena omotica naravnemu spanju. Med vsemi grehi je bil Front de Boeuf najbolj podvržen skopuštvu. Raje je videl, da so bili duhovniki in cerkev proti njemu, kakor da bi si odkupil odvezo z zakladi. Motil se je tudi templar, ko je menil, da Front de Boeuf nima vzrokov za svoje neverstvo. Odgovoril bi bil, da cerkev prodaja svoje darove po tako visoki ceni, da raje taji zdravilno moč zdravila, da mu ni treba plačati zdravnika. Zdaj je napočil trenotek, ko je zemlja s svojimi zakladi uhajala njegovim očem in se je pričelo trestiti njegovo srce, ki je bilo navadno trdo kot mlinjski kamen, ko je pričel misliti na drugi svet in na usodo, ki ga tam pričakuje. Življenska mizrica je pa še povisevala nestrpnost in bol njegove duše. Na mrtvaški postelji je bilo videti, kako se bori novozbudjeni strah z zakrkneno trmoglavostjo njegovega značaja. — Bilo je strahno duševno stanje, kakršnega je najti le tam, kjer je zgnilo upanje — kjer kes ne najde pokore — pač pa strašno čustvo smrtne bolesti in občutek, da te bolesti ne bo konec in se sploh ne bo obrnilo na boljše! "Kje se sedaj ti pasji, ponižni duhovniki?" se je jezil Front de Boeuf, "ki polagajo toliko važnosti svojim verskim skrivnostim? Mogoče polnijo svoje debele trebuh s pivom ali pa praznujejo slavnostno pijanjevanje! — Mogoče igrajo svojo komedijo ob postelji kakega umirajočega hlapca? — Mene, sina človeka, ki je ustanovil in njim zgradil samostan — mene, za katerega bi moral moliti — mene pa pustijo ti nehalneži psi umirati kot psa brez gospodarja! Brez spovedi, brez odveze! — Poklič! templarja! — Tudi on je duhovnik in lahko nekaj zame stori. — Ali, ne! — Ravnotako bi se lahko izpovedal vragu kot Bois-Guilbertu, ki se ne briga za nebesa in pekel. Čul sem, da ljudje molijo s svojimi nstnicami, s svojim sreem. — Ali jaz se ne upam!" "Ali še živi Front de Boeuf, da izreče, da je na svetu še nekaj, kar se ne upa?" se je začel poleg njega visok, hripav glas. Slaba vest in razdraženi živi Front de Boeuf sta čula v glasu demona, ki so po vračarstvu tedanje dobe prihajali k postelji u-

Denar pošiljamo v domovino. Po sledečih cenah: \$10.35 ... K. 50; \$20.50 ... K. 100; \$41.00 ... K. 200; \$102.50 ... K. 500; \$204.50 ... K. 1000; 1020.00 ... K. 5000. The Cleveland Trust Company SAVINGS BANK 5 MIL. DOLARJEV. St. Clair office, St. Clair St. cor. E. 40th, CLEVELAND. Josip Beres. VSA TISKARSKA DELA. Jugoslovanska zadružna Tiskarna. EMIL BACHMAN, 1719 So. Center Ave., Chicago, Ill. Narodna Tiskarna. The Lake Shore Banking and Trust Co. ASSETS: nad \$3,600,000.00. EDINA SLOVENSKA TVRDKA. F. Kerže Co. 2616 S. Lawndale Ave. Chicago, Illinois.

